

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

XX, nar. XX
bytem XX, Ivanofrankivská oblast, Ukrajina
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. CPR-11933-6/ČJ-2019-930310-V241

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24. 6. 2019, č. j. CPR-11933-6/ČJ-2019-930310-V241, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 14. 2. 2019, č. j. KRPL-109873-25/ČJ-2018-180024-SV, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku, podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 15 dnů k vycestování z území ČR a současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce na území ČR vstoupil dne 7. 9. 2018 a prokazatelně zde pracoval nejméně ode dne 1. 10. 2018 do 1. 11. 2018, a to bez povolení k zaměstnání. Žalobce pobýval na území ČR na základě polského víza typu D. Práci stavebního dělníka vykonával v prostoru [REDACTED] a [REDACTED] v [REDACTED]. Žalobce nebyl zaměstnancem žádné ze společností podílejících se na stavbě v areálu gymnázia. Jeho argumentaci, že zde pracoval jako zaměstnanec polské společnosti [REDACTED] vyslaný na pracovní cestu žalovaný neakceptoval s tím, že žalobce fakticky pro tuto společnost nikdy nepracoval, v Polsku před příjezdem do ČR ani nebyl. Ve věci bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dle něž je vycestování žalobce možné. Toto stanovisko bylo potvrzeno ministrem vnitra. Rozhodnutím o vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, který sám uvedl, že k takovému zásahu nedojde, když jeho manželka i dvě děti žijí na Ukrajině. Rovněž doba stanovená správním orgánem I. stupně, po kterou je žalobci uloženo správní vyhoštění, je dle žalovaného adekvátní.
3. Žalobce namítal, že se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s odvolacími námitkami, neopatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí a nezjistil stav věci v nezbytném rozsahu. Žalobce se nedopustil výkonu nelegálního zaměstnání, neboť disponoval platným polským vízem a na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, společností [REDACTED]. Správnímu orgánu doložil prohlášení této společnosti, z něž plyne, že byl uvedenou společností na území ČR vyslán. Dále žalobce uvedl, že na území Ukrajiny probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, pročez nesouhlasí se závěrem závazného stanoviska ohledně možnosti vycestování. V případě vyhoštění by také došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalobce byla vydáním napadeného rozhodnutí porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Žalobce uzavřel, že nebyly splněny podmínky uložení správního vyhoštění, které je o to citelnější, že dopadá na celé území EU.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že obsah žaloby je totožný s námitkami,

na něž bylo reagováno v napadeném rozhodnutí. Proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítnul.

5. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 1. 11. 2018, kdy proběhla policejní kontrola, pracoval jako stavební dělník na fasádě budovy [redacted] a [redacted] v [redacted]. Téhož dne bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci vyhoštění. Žalobce vypověděl, že do ČR přicestoval za prací dne 7. 9. 2018 na polské vízum, nicméně v Polsku vůbec nebyl. Práci mu obstaral Ivan, jehož příjmení neznal. Žalobce takto v Jilemnici pracoval od 1. 10. 2018, a to na základě ústní dohody s Ivanem, pro něhož pracoval. Na základě jeho pokynu na stavbě poslouchal předáka [redacted] nebo [redacted] z firmy [redacted]. S [redacted] měl dohodnutou mzdu ve výši 100 Kč na hodinu a byl si vědom, že v ČR pracuje nelegálně. Užívané náradí bylo firmy [redacted], pracovní oděv měl žalobce svůj. Žalobce rovněž vypověděl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby ani majetek, na Ukrajině má manželku a dvě děti.
7. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v němž Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, uvedlo, že neshledává důvody ve smyslu § 179 téhož zákona, které by znemožňovaly vycestování žalobce na Ukrajinu. Úřad práce k věci sdělil, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Společnosti [redacted] s.r.o. a [redacted], které na předmětné stavbě pracovaly, sdělily, že žalobce není jejich zaměstnancem. Teprve po převzetí zastoupení žalobce jeho nynějším právním zástupcem žalobce prohlásil, že na stavbu byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, [redacted] společností [redacted] XX., a předložil prohlášení této společnosti o vyslání zaměstnance.
8. Předně musí soud odmítnout žalobní námitku, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce či že dostatečně nezohlednil prokázaný skutkový stav. Napadené rozhodnutí žalovaného ve věci vyhoštění naopak dle názoru soudu splňuje veškeré zákonné požadavky. Z rozhodnutí vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel a na základě jakých podkladů, jak se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal a k jakým právním závěrům žalovaný dospěl zejména ohledně namítaného vyslání na pracovní cestu z Polska či nemožnosti vycestování na Ukrajinu, což byly, stejně jako v žalobě, stěžejní námitky žalobce. Nejpodstatnější skutkové okolnosti navíc vyplynuly již z provedené kontroly a následné výpovědi samotného žalobce. Skutečnost, že správní orgány nepřistoupily na pozdější tvrzení žalobce a prohlášení společnosti [redacted], nepovažovaly za hodnověrné, nepředstavuje [redacted] nevypořádání se s odvolací námitkou či nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalobce ani nesdělil, s jakou odvolací námitkou se dle jeho názoru žalovaný nevypořádal, když tuto námitku vznesl zcela obecně.

9. Z cestovního pasu žalobce vyplynulo, že na území Schengenského prostoru vstoupil dne 7. 9. 2018 přes hraniční přechod Slovenské republiky. Tomu plně odpovídá výpověď žalobce, jenž uvedl, že v tento den přicestoval do ČR a v Polsku vůbec nebyl. Není pak důvod nevěřit dalšímu obsahu výpovědi žalobce, který podrobně popsal rozhodující okolnosti týkající se jeho práce na stavbě v Jilemnici. Výpověď žalobce ve správním řízení naprosto odporuje jeho následnému tvrzení, s nímž přišel až po převzetí zastoupení advokátem, že na místě pracoval jako zaměstnanec polské společnosti [XX]. Z jeho předchozí výpovědi vyplynulo, že neměl podepsanou žádnou pracovní smlouvu, v Polsku ani nebyl, práci mu kontroloval [XX] nebo [XX] z firmy Tomero, které patřilo také jím užívané náradí. Původní verze žalobce je podpořena jak razítkem v jeho cestovním pasu, tak tím, že i z kontroly vyplynulo, že stavbu provádí společnost Tomero, popřípadě její subdodavatelé. Žádným z takto zjištěných subdodavatelů nicméně nebyla polská společnost [XX]. Nemohlo se jednat ani o případ dočasného poskytnutí pracovní síly společností [XX] jiné společnosti, neboť žalobce před příjezdem do ČR v Polsku ani nebyl, natož aby zde získal práci, jejíž hlavní činnost by provozoval v Polsku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. ve Sb. NSS pod č. 3713/2018; rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
10. Ve shodě s názorem správních orgánů tedy soud považuje pozdější tvrzení žalobce o vyslání
na pracovní cestu, jakož i předložené prohlášení společnosti [XX] za účelové. Okolnosti výkonu práce žalobce v Jilemnici byly dostatečně zjištěny, a na jejich základě nelze dospět k závěru, že žalobce byl na území ČR vyslán ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Úřadem práce bylo potvrzeno, že žalobci nebylo vydáno pracovní povolení, a lze se tedy ztotožnit se závěrem, že žalobce na území ČR vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání.
11. Nedůvodná je také námitka týkající se nemožnosti vycestování žalobce na Ukrajinu z důvodu probíhajícího vnitřního ozbrojeného konfliktu. K této otázce bylo pořízeno závazné stanovisko, které bylo v odvolacím řízení přezkoumáno. Z obou stanovisek, která jsou přezkoumatelným způsobem odůvodněna a odkazují se na zprávu OAMP MV ČR –
Ukrajina – Situace v zemi
ze dne 14. 9. 2018, nepochybně plyne, že oblast konfliktu na Ukrajině je soustředěna na východě v Doněcké a Luhanské oblasti, což je navíc soudu známo také z jeho činnosti v jiných řízeních. Bydliště žalobce se nachází v Ivanofrankivské oblasti v západní části Ukrajiny,
která je pod kontrolou ukrajinské vlády. Sám žalobce ve své výpovědi správnímu orgánu I. stupně sdělil, že na Ukrajině mu nic nehrozí. Žije tam ostatně s manželkou a dvěma dětmi, které
jsou
na Ukrajině doposud. Jeho námitku nemožnosti vycestování proto soud považuje za účelovou.
12. S tím souvisí také zcela obecná námitka žalobce ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce sám sdělil, že rodinu má na Ukrajině, naopak v ČR nemá nikoho ani majetek, je zde teprve podruhé a nemá zdravotní problémy. V žalobě
pak hrozící zásah blíže nespecifikuje. Soud konstatuje, že pokud jde o otázku zásahu

do soukromého a rodinného života, je především na žalobci, jenž zná své poměry nejlépe, aby tyto poměry popsal a případně označil, jakým způsobem by mohl být dle jeho názoru jeho soukromý či rodinný život zasažen. V daném případě nasvědčují zjištěné skutečnosti tomu,

že žalobce přicestoval do ČR výhradně za prací a svůj soukromý a zejména rodinný život realizuje prakticky výhradně na Ukrajině, kde zanechal svou manželku a dvě děti. Návratem

na Ukrajinu tedy v tomto ohledu neutrpí. Byl to žalobce, kdo porušil právní úpravu ČR na úseku výkonu práce cizinců, a je tedy povinen i případný přiměřený zásah strpět.

13. Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, když byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců k vyhoštění žalobce. Přijaté řešení odpovídá výše popsaným okolnostem daného případu a je v souladu s veřejným zájmem, aby se na území ČR nepohybovali cizinci porušující právní řád ČR. Ani obecná námitka porušení § 2 správního řádu tedy není důvodná.
14. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Učinil tak v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
16. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. srpna 2019

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce